

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. marca 2012*

„Súdna právomoc a výkon rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach — Verejné doručenie súdnych písomností — Neexistencia známeho bydliska alebo miesta pobytu žalovaného na území členského štátu — Právomoc ‚v oblasti nároku na náhradu škody z iného ako zmluvného vzťahu‘ — Porušenie práva na ochranu osobnosti, ku ktorému mohlo dôjsť uverejnením fotografií na internete — Miesto, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody“

Vo veci C-292/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht Regensburg (Nemecko) zo 17. mája 2010 a doručený Súdnemu dvoru 11. júna 2010, ktorý súvisí s konaním:

G

proti

Corneliusovi de Visserovi,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Safjan (spravodajca), A. Borg Barthet, J.-J. Kasel a M. Berger,

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. mája 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- dánska vláda, v zastúpení: C. Vang, splnomocnený zástupca,
- Írsko, v zastúpení: D. O'Hagan, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci a A. Collins, SC, a M. Noonan, BL,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,
- luxemburská vláda, v zastúpení: C. Schiltz, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: nemčina.

- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, K. Szijjártó a K. Molnár, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ZEÚ a článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), článku 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), článku 4 ods. 1, článku 5 bodu 3, a článku 26 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), ako aj článku 12 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky (Ú. v. EÚ L 143, s. 15; Mim. vyd. 19/007, s. 38).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom vystupuje G proti C. de Visser a ktorý sa týka žaloby o náhradu škody spôsobenej sprístupnením fotografií, na ktorých je G zobrazená čiastočne nahá, na jednej internetovej stránke.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2000/31

- 3 Odôvodnenie č. 23 smernice 2000/31 uvádza:

„Táto smernica nemá za cieľ ustanovovať dodatočné pravidlá medzinárodného práva súkromného týkajúceho sa kolízie zákonov, ani sa nezaobrá právomocou súdov; ustanovenia o uplatniteľnom práve navrhnuté podľa pravidiel medzinárodného práva súkromného nesmú obmedzovať slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti, ktorá je ustanovená v tejto smernici.“

- 4 Táto smernica má podľa svojho článku 1 ods. 1 za cieľ „prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi“.
- 5 Článok 1 ods. 4 uvedenej smernice znie:

„Táto smernica neustanovuje dodatočné pravidlá medzinárodného práva súkromného, ani sa nezaobrá súdnou právomocou.“

- 6 Článok 3 rovnakej smernice pod názvom „Vnútrotný trh“ vo svojom odseku 1 stanovuje:
- „Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.“
- 7 Článok 3 ods. 2 smernice 2000/31 znie:
- „Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.“
- Nariadenie č. 44/2001
- 8 Odôvodnenie č. 2 nariadenia č. 44/2001 uvádza:
- „Niektoré odlišnosti vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich právomoc súdov a uznávanie a výkon rozsudkov bránia zdravému fungovaniu [sťažujú riadne fungovanie – *neoficiálny preklad*] vnútrotného trhu. Vyžadujú sa ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zjednodušujúce formálne náležitosti na účely rýchleho a jednoduchého uznávania a výkon rozsudkov členských štátov viazaných týmto nariadením.“
- 9 Podľa článku 2 tohto nariadenia:
- „1. Ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.
2. Na osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi členského štátu, na území ktorého majú bydlisko, sa vzťahujú normy právomoci použiteľné na štátnych občanov tohto štátu.“
- 10 Článok 3 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:
- „Osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov [pravidiel – *neoficiálny preklad*] upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.“
- 11 Článok 4 rovnakého nariadenia znie:
- „1. Ak žalovaný nemá bydlisko na území členského štátu, právomoc súdov každého členského štátu sa určí podľa právneho poriadku tohto členského štátu, ak nestanovia niečo iné články 22 a 23.
2. Proti takémuto žalovanému môže ktorákoľvek osoba s bydliskom na území členského štátu, bez ohľadu na jej štátne občianstvo, využiť kritéria právomoci platné v danom štáte, najmä normy uvedené v prílohe I, rovnako ako štátni občania tohto štátu.“
- 12 Článok 5 bod 3 nariadenia č. 44/2001 v kapitole II oddiele 2 pod názvom „Osobitná právomoc“ stanovuje:
- „Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte:
- ...
3. vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti, na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok“.

13 Článok 26 tohto nariadenia, ktorý je súčasťou oddielu 8 tejto kapitoly II s názvom „Skúmanie právomoci a prípustnosti“, stanovuje:

„1. Ak je osoba, ktorá má bydlisko v jednom členskom štáte, žalovaná na súde iného členského štátu a nezúčastní sa konania, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc, ak si právomoc nemôže založiť na ustanoveniach tohto nariadenia.

2. Súd preruší konanie dovtedy, kým sa nepreukáže, že žalovaný mal možnosť prevziať písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocennú písomnosť v dostatočnom čase, aby mohol pripraviť svoju obhajobu alebo na tento účel sa prijali všetky potrebné kroky.

3. Článok 19 nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 z 29. mája 2000 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch [Ú. v. ES L 160, s. 37; Mim. vyd. 19/001, s. 227] sa uplatní namiesto odseku 2, ak sa písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť musela doručovať z jedného členského štátu do iného členského štátu podľa tohto nariadenia.

4. Ak nemožno uplatniť ustanovenia nariadenia č. 1348/2000, uplatní sa článok 15 haagskeho dohovoru z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach [ďalej len ‚haagsky dohovor z roku 1965‘], ak sa písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocenná písomnosť musela doručovať podľa tohto dohovoru.“

14 Súčasťou kapitoly III nariadenia č. 44/2001 nazvanej „Uznávanie a výkon“ je článok 34, ktorý v bode 2 stanovuje, že rozsudok sa neuzná:

„V prípade, že bol vydaný bez účasti žalovaného v konaní, ak sa mu nedoručila písomnosť, ktorou sa začalo konanie alebo rovnocenná písomnosť v dostatočnom čase a takým spôsobom, aby si mohol zabezpečiť obhajobu, okrem prípadu, že žalovaný opomenul začať konanie, ktorým by napadol rozsudok, keď tak mohol urobiť“.

15 Článok 59 nariadenia č. 44/2001 stanovuje:

„1. Na určenie, či má účastník bydlisko v členskom štáte, ktorého súdom vo veci napadla žaloba, súd použije právny poriadok svojho štátu.

2. Ak účastník nemá bydlisko v členskom štáte, ktorého súdom vo veci napadla žaloba, potom na určenie, či má účastník bydlisko v inom členskom štáte, súd použije právny poriadok tohto členského štátu.“

Nariadenie č. 805/2004

16 Podľa článku 1 nariadenia č. 805/2004 je jeho účelom vytvorenie európskeho exekučného titulu pre nesporné nároky, aby bol na základe stanovenia minimálnych pravidiel umožnený voľný pohyb rozhodnutí, súdnych zmierov a verejných listín vo všetkých členských štátoch bez toho, aby sa v členskom štáte výkonu pred uznaním a výkonom muselo konať akékoľvek ďalšie konanie.

17 Článok 5 tohto nariadenia pod názvom „Zrušenie doložky vykonateľnosti (exeqatu[r])“ znie:

„Rozhodnutie, ktoré bolo v členskom štáte pôvodu osvedčené ako európsky exekučný titul, sa uzná a vykoná v iných členských štátoch bez potreby vyhlásenia o vykonateľnosti a bez akejkoľvek možnosti podať námietky proti jeho uznaniu.“

18 Článok 12 ods. 1 uvedeného nariadenia znie:

„Rozhodnutie o nároku, ktorý je nesporný v zmysle článku 3 ods. 1 písm. b) alebo c) môže byť osvedčené ako európsky exekučný titul iba vtedy, ak súdne konanie v členskom štáte pôvodu splnilo procesné požiadavky stanovené v tejto kapitole.“

19 V zmysle článku 14 ods. 1 a 2 nariadenia č. 805/2004:

„1. Dokument o začatí súdneho konania alebo rovnocenný dokument a akékoľvek predvolanie na súdne pojednávanie môžu byť doručené dlžníkovi aj jedným z týchto spôsobov:

- a) osobné doručenie na osobnú adresu dlžníka osobám, ktoré žijú v tej istej domácnosti ako dlžník alebo sú tam zamestnané;
- b) v prípade samostatne zárobkovo činného dlžníka alebo právnickej osoby osobné doručenie do prevádzkarne dlžníka osobám, ktoré dlžník zamestnáva;
- c) uloženie dokumentu do poštovej schránky dlžníka;
- d) uloženie dokumentu na pošte alebo u príslušných orgánov verejnej správy a vloženie písomného oznámenia o tomto uložení do poštovej schránky dlžníka, za predpokladu, že písomné oznámenie jasne uvádza charakter dokumentu ako súdneho dokumentu alebo právny dôsledok oznámenia, a teda že sa doručenie uskutočnilo a začínajú plynúť lehoty;
- e) doručenie poštou bez dokladu o prijatí podľa ods. 3 ak má dlžník adresu v členskom štáte pôvodu;
- f) elektronickými prostriedkami s automatickým potvrdením o doručení, za predpokladu, že dlžník vopred výslovne súhlasil s týmto spôsobom doručovania.

2. Na účely tohto nariadenia, doručenie podľa ods. 1 je neprípustné, ak adresa dlžníka nie je s určitosťou známa.“

Nariadenie (ES) č. 1393/2007

20 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch („doručovanie písomností“) a o zrušení nariadenia č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, s. 79) sa podľa svojho článku 1 ods. 2 neuplatní, ak nie je známa adresa osoby, ktorej sa má písomnosť doručiť.

21 Článok 19 nariadenia č. 1393/2007 s názvom „Neprítomnosť odporcu v konaní“ znie:

„1. Ak sa do iného členského štátu malo odoslať predvolanie [mala odoslať písomnosť, ktorou sa začína konanie – *neoficiálny preklad*] alebo iná rovnocenná písomnosť podľa ustanovení tohto nariadenia a odporca sa nedostavil, nemožno vydať rozsudok [súd je povinný prerušiť konanie – *neoficiálny preklad*], pokiaľ sa nezistí, že:

- a) písomnosť sa doručila spôsobom predpísaným vnútroštátnym právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu pre doručovanie písomností vo vnútroštátnych konaniach osobám na jeho území alebo
- b) písomnosť sa skutočne odovzdala odporcovi alebo doručila do jeho bydliska iným spôsobom ustanoveným týmto nariadením

a že v každom z týchto prípadov sa doručenie alebo odovzdanie uskutočnilo v dostatočnom časovom predstihu, aby sa odporca mohol hájiť.

2. Každý členský štát môže v súlade s článkom 23 ods. 1 vyhlásiť, že napriek ustanoveniu odseku 1 môže sudca vydať rozsudok, aj ak nedostal žiadne osvedčenie o doručení alebo odovzdaní, ak sa splnili všetky tieto podmienky:

- a) písomnosť sa odoslala jedným zo spôsobov ustanovených týmto nariadením;
- b) uplynula lehota, ktorú sudca považuje za primeranú v konkrétnom prípade, najmenej však šesť mesiacov odo dňa odoslania písomnosti;
- c) nedošlo žiadne osvedčenie o doručení napriek všetkému úsiliu získať ho prostredníctvom príslušných orgánov alebo úradov prijímajúceho členského štátu.

3. Bez ohľadu na odseky 1 a 2 môže sudca v naliehavých prípadoch nariadiť akékoľvek predbežné alebo ochranné opatrenia.

4. Ak sa do iného členského štátu malo odoslať predvolanie [mala odoslať písomnosť, ktorou sa začína konanie – *neoficiálny preklad*] alebo iná rovnocenná písomnosť podľa ustanovení tohto nariadenia a vydal sa rozsudok proti odporcovi, ktorý sa nedostavil, sudca má právo odpustiť dôsledky uplynutia lehoty na odvolanie proti rozsudku, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) odporca sa bez svojho zavinenia nedozvedel o tejto písomnosti v dostatočnom časovom predstihu, aby sa mohol hájiť, alebo o rozsudku včas, aby sa mohol odvolať, a
- b) odporca uviedol na svoju obhajobu skutočnosti, ktoré zjavne spochybňujú vecnú stránku návrhu [ktoré sa nezdajú byť zjavne nedôvodné – *neoficiálny preklad*].

Žiadosť o odpustenie dôsledkov uplynutia odvolacej lehoty sa môže podať iba v primeranom čase od okamihu, keď sa odporca o rozsudku dozvedel.

Každý členský štát môže vyhlásiť podľa článku 23 ods. 1 že takáto žiadosť sa neprijme, ak sa podá po uplynutí lehoty, ktorú vymedzí vo svojom vyhlásení, ale táto lehota nesmie byť kratšia ako jeden rok odo dňa vydania rozsudku.

5. Odsek 4 sa neuplatní na rozsudky o osobnom stave alebo právnej spôsobilosti osôb.“

Vnútroštátne právo

- 22 Nemecký občiansky súdny poriadok (Zivilprozessordnung) uvádza vo svojich § 185, 186 a 188 nasledujúce ustanovenia o doručení vyhláškou:

„§ 185 Doručenie vyhláškou

Doručenie sa môže uskutočniť verejnou vyhláškou (doručenie vyhláškou),

ak

1. nie je známe miesto bydliska dotknutej osoby a nie je možné doručiť príslušný akt zástupcovi alebo splnomocnencovi v konaní;

2. v prípade právnických osôb, ktoré majú povinnosť zapísať do obchodného registra vnútroštátnu adresu sídla, nie je možné doručenie na adresu sídla alebo adresu osoby zapísanej v obchodnom registri ako osoby, ktorá je poverená prijímaním zásielok, alebo ani na inú vnútroštátnu adresu, ktorá je známa bez vykonania akéhokoľvek skúmania;

3. doručenie do cudziny nie je možné alebo by s najväčšou pravdepodobnosťou nebolo úspešné, alebo

4. doručenie nemožno uskutočniť, lebo miesto doručenia je obydľím osoby, ktorá podľa § 18 až 20 zákona o organizácii súdov požíva imunitu.

§ 186 Povolenie a výkon doručenia vyhláškou

1. Súd, na ktorý bola podaná žaloba, rozhoduje o povolení alebo nepovolení doručenia vyhláškou. Toto rozhodnutie môže byť prijaté mimo ústnej časti konania.

2. Doručenie vyhláškou sa uskutočňuje vyvesením oznamu na úradnej tabuli alebo sprístupnením tohto oznamu v elektronickom informačnom systéme prístupnom verejnosti v obvode súdu. Oznam možno rovnako uverejniť v elektronickom informačnom a komunikačnom systéme súdu určenom na uverejňovanie. Oznam musí uvádzať

(1) osobu, ktorej sa akt doručuje;

(2) meno a poslednú známu adresu osoby, ktorej je doručenie určené;

(3) dátum, referenčné číslo aktu a označenie predmetu sporu, ako aj

(4) miesto, v ktorom možno nahliadnuť do aktu.

Oznam musí uvádzať, že akt sa doručuje uverejnením a že môže začať plynutie lehôt, pričom po ich uplynutí môžu dotknutej osobe zaniknúť jej práva. Ak sa doručuje predvolanie, oznam musí uvádzať, že akt obsahuje predvolanie na súd a že jeho nedodržanie môže mať nepriaznivé právne následky.

3. Akty musia uvádzať deň, od ktorého je oznam uverejnený, a deň jeho zvesenia.

...

§ 188 Okamih doručenia vyhláškou

Akt sa považuje za doručený uplynutím jedného mesiaca od uverejnenia oznamu. Súd konajúci vo veci môže určiť dlhšiu lehotu.“

23 § 331 nemeckého občianskeho súdneho poriadku s názvom „Rozsudok pre zmeškanie“ stanovuje:

„1. Ak žalobca navrhuje, aby bol voči žalovanému, ktorý sa nedostavil na pojednávanie, na ktorom bola prednesená žaloba, vydaný rozsudok pre zmeškanie, skutkový stav uvedený žalobcom na pojednávaní, na ktorom bola prednesená žaloba, sa bude považovať za preukázaný. Toto pravidlo sa neuplatňuje, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré majú odôvodniť právomoc súdu v zmysle § 29 ods. 2 alebo § 38.

2. Pokiaľ tvrdenia žalobcu odôvodňujú podané návrhy, vyhovie sa im. Ak to tak nie je, žaloba musí byť zamietnutá.

3. Ak v rozpore s tým, čo je uvedené v § 276 ods. 1 prvej vete a § 276 ods. 2, žalovaný v dostatočnom čase neuvedie, že sa chce brániť proti žalobe, súd na základe návrhu žalobcu rozhodne bez pojednávania, na ktorom by bola prednesená žaloba; neplatí to, ak súd dostane vyhlásenie žalovaného

ešte pred tým, ako bol rozsudok s podpismi sudcov odoslaný tajomníkovi súdu. Návrh môže byť uvedený v písomnosti, ktorou sa začína konanie. Súd môže rovnako rozhodnúť bez pojednávania, na ktorom by bola prednesená žaloba, pokiaľ argumentácia žalobcu neodôvodňuje jeho tvrdenia týkajúce sa vedľajšieho žalobného návrhu, ak bol žalobca pred rozhodnutím súdu informovaný o tejto možnosti.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 24 C. de Visser je majiteľom a riadiacim pracovníkom internetovej stránky www.****.de. Pod odkazom „Fotos und Videos“ (fotky a videá) možno na tejto stránke vidieť fotku G. Po kliknutí na odkaz „für weitere Fotos hier klicken“ (na zobrazenie ďalších fotiek kliknite tu) možno vidieť jej rozličné fotografie, na ktorých je čiastočne nahá.
- 25 Táto situácia sa zakladá na skutočnosti, že G sa v roku 2003 zaujímala o internetovú stránku a služby C. de Vissera, a preto s ním nadviazala kontakt. C. de Visser následne prostredníctvom spolupracovníčky a fotografa, ktorého poveril, vytvoril v Nemecku fotografie G na účely použitia „für eine Party“ (na večierku). G však nikdy nesúhlasila s tým, aby sa uvedené fotografie uverejnili. Otázka uverejnenia týchto fotografií na internete s ňou nebola okrem iného nikdy prerokovaná a nebola ani predmetom nijakej konkrétnej dohody.
- 26 Až v roku 2009 bola G kolegami v práci konfrontovaná so spornými fotografiami uverejnenými na internete.
- 27 Právne informácie na spornej internetovej stránke aj databáza údajov DENIC (register domén .de) uvádzajú ako „Admin-C“ (administratívny kontakt) pána N**** s adresou v Dortmunde v Nemecku. V telefónnom zozname mesta Dortmund však nie je nikto s takýmto menom.
- 28 Miesto, kde sa nachádza server, na ktorom je umiestnená sporná internetová stránka, je neznáme.
- 29 V právnych informáciách internetovej stránky www.****.de je ako vlastník domény uvedený C. de Visser s adresou v Terneuzene (Holandsko) a adresou pre doručovanie vo Venlo (Holandsko). Doručenie na tieto adresy v Holandsku však nebolo možné, keďže každá z poštových zásielok sa vrátila s poznámkou „Adresát neznámý“. Konzulát Holandského kráľovstva v Mníchove (Nemecko) na základe žiadosti uviedol, že C. de Visser nie je v Holandsku zapísaný v nijakom registri obyvateľstva.
- 30 Po poskytnutí právnej pomoci G vnútroštátny súd nariadil 8. februára 2010 doručenie žaloby jej uverejnením, ako aj písomné prípravné konanie. Predtým bol v rámci konania o poskytnutie právnej pomoci zaznamenaný neúspešný pokus o doručenie žaloby C. de Visserovi poštou na rôzne adresy.
- 31 Doručenie žaloby vyhláškou sa v súlade s nemeckým občianskym súdnym poriadkom uskutočnilo vyvesením oznamu o tomto doručení na úradnej tabuli Landgericht Regensburg v období od 11. februára 2010 do 15. marca 2010. Lehoty stanovené v tomto doručení pre C. de Vissera na to, aby sa zistilo, či sa chce brániť, uplynuli ku dňu vydania rozhodnutia vnútroštátneho súdu bez toho, aby reagoval. Podľa vnútroštátneho súdu treba na základe skutkových okolností vychádzať z predpokladu, že C. de Visser sa o konaní, ktoré pred ním prebieha, doteraz nedozvedel.
- 32 Tento súd dodáva, že pokiaľ by sa podľa pravidiel práva Únie nemala uplatňovať možnosť doručenia žaloby vyhláškou v zmysle vnútroštátneho práva, G by zostala iba možnosť uviesť iné adresy C. de Vissera, na ktoré by sa mohlo uskutočniť toto doručenie, čo by pre ňu bolo pravdepodobne nemožné, keďže tieto adresy nepozná alebo ich nemôže určiť. To by však mohlo byť v rozpore s článkom 47 prvým odsekom Charty, keďže G by tým mohla byť za daných okolností zbavená práva na účinnú súdnu ochranu, ktoré má zaručené.

33 Keďže okrem iného vznikli určité pochybnosti o uplatniteľnosti a výklade nariadenia č. 44/2001, ako aj o určení hmotného práva, ktoré sa uplatňuje na žalobu vo veci samej, Landgericht Regensburg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Bránia ustanovenia článku 6 ods. 1 prvého pododseku prvej časti vety [ZEÚ] v spojení s ustanovením článku 47 ods. 2 prvej vety Charty... alebo iné právne predpisy Únie ‚doručeniu vyhláškou‘ podľa vnútroštátnych právnych predpisov (v súlade s ustanoveniami § 185 až § 188 nemeckého občianskeho súdneho poriadku vyvesením oznamu o doručení na úradnej tabuli súdu nariaďujúceho doručenie počas 1 mesiaca), ak žalovaný v začínajúcom občianskoprávnom spore síce na svojej internetovej stránke uvádza adresu na území Európskej únie, doručenie však nie je možné, lebo žalovaný sa na uvedenej adrese nezdržiava a ani inak nie je možné zistiť, kde sa žalovaný práve zdržiava?

2. V prípade, že odpoveď na [prvú] otázku... bude kladná:

Musí vnútroštátny súd v tomto prípade v súlade s doterajšou judikatúrou Súdného dvora (naposledy rozsudok z 12. januára 2010, Petersen, C-341/08, [Zb. s. I-47]) odmietnuť uplatňovanie vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré pripúšťajú doručenie vyhláškou, aj vtedy, keď je podľa vnútroštátnych právnych predpisov právomoc na takéto odmietnutie uplatňovania vyhradená iba pre Bundesverfassungsgericht?

a:

Bola by žalobkyňa povinná na uplatnenie svojich práv oznámiť konajúcemu súdu novú adresu žalovaného, na ktorú by bolo možné nové doručenie písomnosti, ktorou sa začína konanie, keďže podľa vnútroštátneho práva by sa konanie nemohlo uskutočniť bez možnosti doručenia vyhláškou a bez poznania miesta pobytu žalovaného?

3. V prípade, že odpoveď na [prvú] otázku bude záporná, bráni článok 26 ods. 2 nariadenia... č. 44/2001... v prejednávanej veci vydaniu rozsudku pre zmeškanie podľa § 331 nemeckého občianskeho súdneho poriadku, a teda exekučného titulu pre nesporné pohľadávky v zmysle nariadenia... č. 805/2004..., pokiaľ sa žalobou žiada zaplatenie sumy aspoň 20 000 eur zvýšenej o úroky ako náhrady nemajetkovej ujmy a sumy 1 419,19 eura zvýšenej o úroky ako náhrady nákladov na právne zastúpenie?

Každá z nasledujúcich prejudiciálnych otázok sa predkladá iba pod podmienkou, že vzhľadom na odpovede Súdného dvora na [prvú až tretiu] prejudiciálnu otázku... bude žalobkyňa môcť pokračovať v konaní:

4. Uplatňuje sa nariadenie č. 44/2001 vzhľadom na svoj článok 4 ods. 1 a článok 5 bod 3 aj v prípade, keď žalovaný v občianskom súdnom konaní, ktorého premetom je zdržanie sa konania, poskytnutie informácií a náhrada nemajetkovej ujmy v súvislosti s prevádzkovaním internetovej stránky, je síce (pravdepodobne) občanom Únie v zmysle článku 9 druhej vety ZEÚ, miesto jeho pobytu je však neznáme, v dôsledku čoho je možné, v nijakom prípade však nie isté, že sa v súčasnosti zdržiava mimo územia Európskej únie a tiež mimo zostávajúcej územnej pôsobnosti Luganského dohovoru o právomoci a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, uzavretom 16. septembra 1988 v Lugane, takisto ako nie je známe presné umiestnenie servera, na ktorom je uložená sporná internetová stránka, pritom je však pravdepodobné, že sa nachádza na území Únie?

5. Ak sa v prejednávanej veci uplatňuje nariadenie č. 44/2001, má sa výraz ‚miest[o], kde... by mohlo dôjsť k skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody‘, ktorý je uvedený v článku 5 bode 3 tohto nariadenia, vykladať pri (hrozbe) zásahu do práv na ochranu osobnosti obsahom internetovej stránky v tom zmysle,

že [žalobkyňa] môže podať žalobu o zdržanie sa konania, o poskytnutie informácií a o náhradu škody proti prevádzkovateľovi internetovej stránky na súde v ktoromkoľvek členskom štáte, v ktorom je možné zobraziť internetovú stránku, bez ohľadu na to, kde (na území alebo mimo územia Únie) je žalovaný usadený,

alebo:

je podmienkou právomoci súdov členského štátu, v ktorom žalovaný nie je usadený alebo nič nenasvedčuje tomu, že sa žalovaný nachádza na jeho území, to, aby existovala osobitná súvislosť (súvislosť s dotknutým členským štátom) sporného obsahu alebo internetovej stránky so štátom sídla súdu presahujúca rámec technickej možnosti zobrazenia?

6. Pokiaľ je takáto osobitná súvislosť nevyhnutná, podľa akých kritérií sa určuje?

Je rozhodujúce, či je sporná internetová stránka svojím prevádzkovateľom cielene zameraná (aj) na používateľov internetu v štáte sídla súdu, alebo postačuje, že informácie prístupné na internetovej stránke objektívne súvisia so štátom sídla súdu v tom zmysle, že podľa okolností konkrétneho prípadu, najmä na základe obsahu spornej internetovej stránky, v štáte sídla súdu došlo alebo môže dôjsť ku konfliktu protichodných záujmov – záujmu žalobkyne na rešpektovaní jej práva na ochranu osobnosti a záujmu prevádzkovateľa tvoriť svoju internetovú stránku – alebo k nemu došlo tým, že jeden alebo niekoľko známych osoby, ktorej práva na ochranu osobnosti boli poškodené, sa oboznámilo s obsahom tejto internetovej stránky?

7. Má pri konštatovaní osobitnej súvislosti rozhodujúcu povahu počet zobrazení spornej internetovej stránky v štáte sídla súdu?
8. V prípade, že na základe odpovedí na vyššie uvedené prejudiciálne otázky bude mať vnútroštátny súd právomoc na konanie o žalobe, týkajú sa právne zásady, ktoré Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku zo 7. marca 1995, Shevill a i. (C-68/93, Zb. s. I-415), takisto vyššie uvedeného prípadu?
9. Ak na potvrdenie právomoci nie je potrebná nijaká osobitná súvislosť alebo ak na potvrdenie existencie takejto súvislosti postačuje, aby sporné informácie objektívne súviseli so štátom sídla súdu v tom zmysle, že podľa okolností konkrétneho prípadu, najmä na základe obsahu spornej internetovej stránky, v štáte sídla súdu došlo alebo môže dôjsť ku konfliktu protichodných záujmov, alebo k nemu došlo tým, že jeden alebo niekoľko známych osoby, ktorej práva na ochranu osobnosti boli poškodené, sa oboznámili s obsahom spornej internetovej stránky, a ak pripustenie osobitnej súvislosti nie je podmienené konštatovaním minimálneho počtu zobrazení v štáte sídla súdu, alebo ak sa nariadenie č. 44/2001 na pojednávanú vec vôbec neuplatňuje:

Má sa článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31... vykladať v tom zmysle, že je potrebné priznať týmto ustanoveniam povahu kolíznych noriem v tom zmysle, že aj v oblasti občianskeho práva nariaďujú výlučné uplatnenie práva platného v krajine pôvodu, pričom potláčajú vnútroštátne kolízne normy,

alebo:

predstavujú tieto ustanovenia korekciu na hmotnoprávnej úrovni, ktorým sa hmotnoprávny výsledok práva, ktoré bolo podľa vnútroštátnych kolíznych noriem stanovené ako uplatniteľné právo, obsahovo upravuje a redukuje na požiadavky krajiny pôvodu?

10. V prípade, že článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31... má povahu kolíznej normy:

Stanovujú uvedené ustanovenia iba výlučné uplatnenie hmotného práva platného v krajine pôvodu alebo stanovujú takisto uplatnenie kolíznych noriem, ktoré v ňom platia, s tým dôsledkom, že spätný odkaz práva krajiny pôvodu na právo krajiny určenia je naďalej možný?

11. V prípade, že článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31... má povahu kolíznej normy:

Treba na určenie miesta usadenia poskytovateľa služieb brať do úvahy jeho súčasné (pravdepodobné) miesto pobytu, miesto pobytu na začiatku uverejnenia fotografií žalobkyne alebo (pravdepodobné) miesto umiestnenia servera, na ktorom je uložená internetová stránka?“

34 Listom z 28. októbra 2011 tajomník Súdneho dvora zaslal vnútroštátnemu súdu kópiu rozsudku z 25. októbra 2011, eDate Advertising a i. (C-509/09 a C-161/10, Zb. s. I-10269), a vyzval ho na vyjadrenie, či vzhľadom na tento rozsudok trvá na svojej piatej až jedenástej prejudiciálnej otázke.

35 Rozhodnutiami z 10. a 16. novembra 2011, ktoré boli Súdnu dvoru doručené 10. a 16. novembra 2011, vnútroštátny súd oznámil, že berie späť svoju piatu až desiatu otázku, ale že trvá na svojej jedenástej otázke, pričom ju preformuloval nasledujúcim spôsobom:

„Má sa článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31... vykladať vzhľadom na rozsudok... eDate Advertising a i. [už citovaný] v tom zmysle, že v prípade, ak je sídlo poskytovateľa služieb neznáme a je možné, že sa nachádza mimo územia Únie..., treba za uplatniteľné právo v koordinovanej oblasti považovať výlučne právo toho členského štátu, v ktorom má poškodená osoba svoje bydlisko alebo trvalý pobyt, alebo

treba v koordinovanej oblasti smernice 2000/31... zabezpečiť, aby poskytovateľ služieb elektronického obchodu nepodliehal prísnejším požiadavkám, ako stanovuje hmotné právo členského štátu, ktorého štátnym príslušníkom daný poskytovateľ pravdepodobne je, alebo

treba v takomto prípade spadajúcom do koordinovanej oblasti smernice 2000/31... zabezpečiť, aby poskytovateľ služieb elektronického obchodu nepodliehal prísnejším požiadavkám, ako stanovuje hmotné právo platné vo všetkých členských štátoch?“

36 Za týchto okolností sa má Súdny dvor vyjadriť iba k prvým štyrom otázkam, ktoré boli pôvodne položené, a k poslednej otázke, ako bola preformulovaná.

O prejudiciálnych otázkach

O štvrtej otázke

37 Svojou štvrtou otázkou, ktorú treba preskúmať najskôr, chce vnútroštátny súd v podstate vedieť, či za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, sa má článok 4 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu článku 5 bodu 3 rovnakého nariadenia na žalobu o náhradu škody spôsobenej prevádzkovaním internetovej stránky, podanú proti žalovanému, ktorý je pravdepodobne občanom Únie, ale miesto jeho pobytu je neznáme.

38 Vnútroštátny súd totiž vo svojom rozhodnutí spresňuje, že hoci viaceré okolnosti nasvedčujú tomu, že žalovaný sa nachádza na území Únie, vôbec to nie je isté. Osobitne sa preto pýta na výklad kritéria „nemá bydlisko na území členského štátu“, ktoré v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 ukladá uplatňovanie vnútroštátnych pravidiel určenia právomoci namiesto jednotných pravidiel uvedeného nariadenia.

39 V tejto súvislosti treba jednak pripomenúť, že za okolností, keď je bydlisko žalovaného, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, neznáme, je uplatňovanie jednotných pravidiel určenia právomoci stanovených v nariadení č. 44/2001 namiesto pravidiel, ktoré platia v rozličných členských štátoch, v súlade s požiadavkou právnej istoty a cieľom sledovaným týmto nariadením, ktorým je posilnenie právnej ochrany osôb usadených v Únii, tým, že umožňuje žalobcovi bez ťažkostí určiť súd, na ktorý

môže podať žalobu, a zároveň žalovanému primerane predvídať, na ktorom súde môže byť zažalovaný (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. novembra 2011, Hypoteční banka, C-327/10, Zb. s. I-11543, bod 44).

- 40 Okrem toho treba slovné spojenie „nemá bydlisko na území členského štátu“ uvedené v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 chápať v tom zmysle, že uplatňovanie vnútroštátnych pravidiel namiesto jednotných pravidiel určenia právomoci je možné len v tom prípade, ak vnútroštátny súd disponuje indíciami, ktoré mu umožňujú dospieť k záveru, že žalovaný, ktorý je občanom Únie s bydliskom mimo členského štátu tohto súdu, má skutočné bydlisko mimo územia Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 42).
- 41 V prípade neexistencie takýchto indícií je medzinárodná právomoc súdu členského štátu založená v zmysle nariadenia č. 44/2001 vtedy, ak sú splnené podmienky uplatnenia jedného z pravidiel určenia právomoci stanovených v tomto nariadení vrátane a predovšetkým toho, ktoré je uvedené v článku 5 bode 3 a týka sa mimozmluvnej zodpovednosti.
- 42 Vzhľadom na to, čo je uvedené vyššie, preto treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, sa má článok 4 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že nebráni uplatňovaniu článku 5 bodu 3 rovnakého nariadenia na žalobu o náhradu škody spôsobenej prevádzkovaním internetovej stránky, podanú proti žalovanému, ktorý je pravdepodobne občanom Únie, ale miesto jeho pobytu je neznáme, ak vnútroštátny súd nedisponuje indíciami, ktoré mu umožňujú dospieť k záveru, že takýto žalovaný má skutočné bydlisko mimo územia Únie.

O prvej otázke a prvej časti tretej otázky

- 43 Svojou prvou otázkou a prvou časťou tretej otázky, ktoré treba preskúmať spoločne, chce vnútroštátny súd v podstate vedieť, či sa má právo Únie vykladať v tom zmysle, že bráni vydaniu rozsudku pre zmeškanie proti žalovanému, ktorého miesto pobytu nebolo možné zistiť a ktorému bola písomnosť, ktorou sa začína konanie, doručená vyhláškou v súlade s vnútroštátnym právom.
- 44 V tejto súvislosti treba na úvod poznamenať, že cieľom nariadenia č. 44/2001, rovnako ako dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), zmenenom a doplnenom nasledujúcimi dohovormi o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru, nie je zjednotiť všetky procesnoprávne normy členských štátov, ale upraviť súdnu právomoc na riešenie sporov v občianskych a obchodných veciach vo vzťahoch medzi týmito štátmi a uľahčiť výkon súdnych rozhodnutí (rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 37).
- 45 Hoci v prípade neexistencie systematickej úpravy vnútroštátnych konaní právom Únie prislúcha členským štátom, aby v rámci svojej procesnej autonómie stanovili procesnoprávne normy, ktoré sa uplatňujú na žaloby podané na ich súdoch, tieto normy nesmú byť v rozpore s právom Únie, najmä v rozpore s ustanoveniami nariadenia č. 44/2001.
- 46 Z toho vyplýva, že v rámci uplatňovania uvedeného nariadenia môže vnútroštátny súd na základe ustanovenia svojho vnútroštátneho práva viesť konanie proti osobe, ktorej bydlisko je neznáme, iba vtedy, ak tomu nebránia pravidlá určenia právomoci stanovené týmto nariadením.
- 47 Pokiaľ ide o požiadavky, ktoré treba dodržať v konaní, treba pripomenúť, že všetky ustanovenia nariadenia č. 44/2001 vyjadrujú zámer dbať na to, aby v rámci jeho cieľov konania vedúce k prijímaniu súdnych rozhodnutí prebiehali v súlade s právom na obranu (pozri rozsudky z 21. mája 1980, Denilauler, 125/79, Zb. s. 1553, bod 13, a z 2. apríla 2009, Gambazzi, C-394/07, Zb. s. I-2563, bod 23).

- 48 Požiadavka dodržania práva na obranu, ako je stanovená aj v článku 47 Charty, sa však musí realizovať zároveň s dodržaním práva žalobcu obrátiť sa na súd, aby rozhodol o dôvodnosti jeho návrhov.
- 49 V tomto zmysle Súdny dvor v bode 29 už citovaného rozsudku Gambazzi rozhodol, že základné práva, ako je dodržiavanie práva na obranu, sa neprejavujú ako absolútne výsady, ale môžu zahŕňať aj obmedzenia. Tieto obmedzenia však musia skutočne zodpovedať cieľom všeobecného záujmu, ktoré sleduje dotknuté opatrenie, a vzhľadom na sledovaný cieľ nesmú predstavovať neprimerané narušenie uvedených práv.
- 50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že snaha zabrániť situáciám odopretia spravodlivosti, ktorým by bol vystavený žalobca z dôvodu nemožnosti lokalizovať žalovaného, predstavuje takýto cieľ všeobecného záujmu (rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 51).
- 51 Pokiaľ ide o požiadavku predísť neprimeranému narušeniu práv na obranu, treba uviesť, že sa prejavuje v pravidle stanovenom v článku 26 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, podľa ktorého súd preruší konanie dovtedy, kým sa nepreukáže, že žalovaný mal možnosť prevziať písomnosť, ktorou sa začalo konanie, alebo rovnocennú písomnosť v dostatočnom čase, aby mohol pripraviť svoju obranu alebo aby sa na tento účel prijali všetky potrebné úkony.
- 52 Pokiaľ ide na jednej strane o uplatniteľnosť tohto ustanovenia, na začiatok treba uviesť, že za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, túto uplatniteľnosť nevylučujú ani pravidlá stanovené v článku 26 ods. 3 a 4 nariadenia č. 44/2001, t. j. článok 19 nariadenia č. 1393/2007 ani článok 15 Haagskeho dohovoru z roku 1965.
- 53 Je pravda, že zákonnosť doručenia písomnosti, ktorou sa začína konanie, neprítomnému žalovanému sa musí posudzovať podľa ustanovení tohto dohovoru (rozsudok z 13. októbra 2005, Scania Finance France, C-522/03, Zb. s. I-8639, bod 30), a, *a fortiori*, podľa ustanovení nariadenia č. 1393/2007. Toto pravidlo však platí iba v rozsahu, v akom sa uplatňujú tieto ustanovenia. Tak článok 1 ods. 2 nariadenia č. 1393/2007, ako aj článok 1 druhý odsek Haagskeho dohovoru z roku 1965 však stanovujú, že tieto inštitúty „sa neuplat[ňujú], ak nie je známa adresa osoby, ktorej sa má písomnosť doručiť“.
- 54 Preto treba usudzovať, že za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, sa článok 19 nariadenia č. 1393/2007 ani článok 15 Haagskeho dohovoru z roku 1965 neuplatňujú, keďže adresa žalovaného nie je známa.
- 55 Pokiaľ ide na druhej strane o výklad článku 26 ods. 2 nariadenia č. 44/2001, ako Súdny dvor nedávno rozhodol, toto ustanovenie treba chápať v tom zmysle, že súd príslušný na základe tohto nariadenia môže v prípade, ak sa nepreukáže, že žalovaný mohol prevziať návrh na začatie konania, platne pokračovať v konaní iba vtedy, pokiaľ sa prijali všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa žalovaný mohol brániť. Súd, ktorý vo veci rozhoduje, musí na tento účel zabezpečiť, aby prebehli všetky prieskumy, ktoré ukladajú zásady riadnej starostlivosti a dobrej viery, aby sa zistil pobyt žalovaného (pozri rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 52).
- 56 Je pravda, že aj keď sú tieto podmienky splnené, možnosť pokračovať v konaní bez vedomia žalovaného, tak ako je to v konaní vo veci samej, prostredníctvom „doručenia vyhláškou“ obmedzuje práva žalovaného na obranu. Toto obmedzenie je však odôvodnené vzhľadom na právo žalobcu na účinný prostriedok nápravy, keďže bez takéhoto postupu by toto právo zostalo nenaplnené (pozri rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 53).
- 57 Na rozdiel od situácie žalovaného, ktorý, pokiaľ bol zbavený možnosti účinného prostriedku nápravy, môže dosiahnuť dodržanie práva na obranu tým, že podľa článku 34 bodu 2 nariadenia č. 44/2001 napadne uznanie rozsudku, ktorý bol proti nemu vydaný, totiž žalobcovi hrozí, že bude zbavený akejkoľvek možnosti podať žalobu (pozri rozsudok Hypoteční banka, už citovaný, bod 54).

- 58 Okrem iného z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že právo na prístup k súdu zaručené článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, ktorý zodpovedá článku 47 druhému odseku Charty, nebráni „predvolaniu oznamom“, ak sú práva dotknutej osoby riadne chránené (pozri rozsudok ESĽP Nunes Dias v. Portugalsko z 10. apríla 2003, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí ESĽP* 2003-IV).
- 59 Preto treba na prvú otázku a prvú časť tretej otázky odpovedať tak, že právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vydaniu rozsudku pre zmeškanie proti žalovanému, ktorého miesto pobytu nebolo možné zistiť a ktorému bola písomnosť, ktorou sa začína konanie, doručená vyhláškou v súlade s vnútroštátnym právom, pod podmienkou, že vnútroštátny súd sa najprv uistil, že prebehli všetky prieskumy, ktoré ukladajú zásady riadnej starostlivosti a dobrej viery, aby sa zistil pobyt tohto žalovaného.

O druhej otázke

- 60 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku danú v predchádzajúcom bode netreba odpovedať na druhú otázku.

O druhej časti tretej otázky

- 61 Druhou časťou tretej otázky chce vnútroštátny súd v podstate vedieť, či sa má právo Únie vykladať v tom zmysle, že bráni osvedčeniu rozsudku pre zmeškanie, ktorý bol vydaný proti žalovanému, ktorého adresa nie je známa, ako európskeho exekučného titulu v zmysle nariadenia č. 805/2004.
- 62 Je pravda, že rozsudok pre zmeškanie je uvedený medzi exekučnými titulmi v zmysle článku 3 uvedeného nariadenia, ktoré môžu byť osvedčené ako európsky exekučný titul. Ako vyplýva z odôvodnenia č. 6 nariadenia č. 805/2004, neexistencia námietok zo strany dlžníka, ako je stanovená v článku 3 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia, môže mať podobu nedostavenia sa na súdne konanie alebo nesplnenia výzvy súdu predložiť písomné oznámenie o zámere brániť sa.
- 63 Podľa článku 14 ods. 2 rovnakého nariadenia však „na účely tohto nariadenia, doručenie podľa ods. 1 je neprípustné, ak adresa dlžníka nie je s určitosťou známa“.
- 64 Zo samotného znenia nariadenia č. 805/2004 teda vyplýva, že rozsudok pre zmeškanie vydaný v prípade, že nebolo možné určiť bydlisko žalovaného, nie je možné osvedčiť ako európsky exekučný titul. Tento záver vyplýva tiež z analýzy cieľov a systematiky tohto nariadenia. Toto nariadenie totiž zavádza mechanizmus, ktorý je výnimkou zo spoločného režimu uznávania rozsudkov, ktorého podmienky sa v zásade vykladajú prísne.
- 65 Odôvodnenie č. 10 nariadenia č. 805/2004 tak zdôrazňuje, že ak súd v členskom štáte vydal rozhodnutie o nespornom nároku bez toho, aby sa dlžník zúčastnil konania, zrušenie akýchkoľvek kontrol v členskom štáte výkonu je neoddeliteľne spojené s existenciou dostatočnej záruky dodržania práva na obranu.
- 66 Ako vyplýva z bodu 57 tohto rozsudku, možnosť žalovaného namietať proti uznaniu rozsudku, ktorý bol proti nemu vydaný v zmysle článku 34 bodu 2 nariadenia č. 44/2001, mu umožňuje uplatniť dodržanie jeho práv na obranu. Táto záruka by však chýbala, ak by za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, bol rozsudok pre zmeškanie vydaný proti žalovanému, ktorý sa nedozvedel o konaní, osvedčený ako európsky exekučný titul.
- 67 Preto treba usudzovať, že rozsudok pre zmeškanie vydaný proti žalovanému, ktorého adresa nie je známa, nesmie byť osvedčený ako európsky exekučný titul v zmysle nariadenia č. 805/2004.

68 V dôsledku toho treba na druhú časť tretej otázky odpovedať tak, že právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni osvedčeniu rozsudku pre zmeškanie, ktorý bol vydaný proti žalovanému, ktorého adresa nie je známa, ako európskeho exekučného titulu v zmysle nariadenia č. 805/2004.

O jedenástej otázke

69 Svojou jedenástou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje v situácii, ak nie je známe miesto usadenia poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti.

70 V tejto súvislosti treba konštatovať, že z už citovaného rozsudku eDate Advertising a i. jasne vyplýva, že usadenie príslušného poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti v členskom štáte predstavuje tak dôvod existencie, ako aj podmienku uplatňovania mechanizmu stanoveného v článku 3 smernice 2000/31. Cieľom tohto mechanizmu je totiž zabezpečenie slobodného poskytovania služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi podriadením týchto služieb právnemu režimu členského štátu usadenia ich poskytovateľov (rozsudok eDate Advertising a i., už citovaný, bod 66).

71 Keďže možnosť uplatňovať článok 3 ods. 1 a 2 tejto smernice je tak podmienená identifikovaním členského štátu, na ktorého území je príslušný poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti skutočne usadený (rozsudok eDate Advertising a i., už citovaný, bod 68), vnútroštátnemu súdu prislúcha preveriť, či je žalovaný vo veci samej skutočne usadený na území členského štátu. Ak nie je takto usadený, mechanizmus stanovený v článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 sa neuplatňuje.

72 Za týchto okolností treba na jedenástu otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31 sa neuplatňuje v situácii, ak nie je známe miesto usadenia poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, keďže uplatňovanie tohto článku je podmienené identifikovaním členského štátu, na ktorého území je príslušný poskytovateľ skutočne usadený.

O trovách

73 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- 1. Za okolností, ako sú okolnosti vo veci samej, sa má článok 4 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach vykladať v tom zmysle, že nebráni uplatňovaniu článku 5 bodu 3 rovnakého nariadenia na žalobu o náhradu škody spôsobenej prevádzkovaním internetovej stránky, podanú proti žalovanému, ktorý je pravdepodobne občanom Únie, ale miesto jeho pobytu je neznáme, ak vnútroštátny súd nedisponuje indíciami, ktoré mu umožňujú dospieť k záveru, že takýto žalovaný má skutočné bydlisko mimo územia Únie.**
- 2. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vydaniu rozsudku pre zmeškanie proti žalovanému, ktorého miesto pobytu nebolo možné zistiť a ktorému bola písomnosť, ktorou sa začína konanie, doručená vyhláškou v súlade s vnútroštátnym právom, pod podmienkou, že vnútroštátny súd sa najprv uistil, že prebehli všetky prieskumy, ktoré ukladajú zásady riadnej starostlivosti a dobrej viery, aby sa zistil pobyt tohto žalovaného.**

3. Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni osvedčeniu rozsudku pre zmeškanie, ktorý bol vydaný proti žalovanému, ktorého adresa nie je známa, ako európskeho exekučného titulu v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky.
4. Článok 3 ods. 1 a 2 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) sa neuplatňuje v situácii, ak nie je známe miesto usadenia poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti, keďže uplatňovanie tohto článku je podmienené identifikovaním členského štátu, na ktorého území je príslušný poskytovateľ skutočne usadený.

Podpisy